

A CSEPPKŐBARLANGBAN

(Turmezei Erzsébet, Ózd, 1927. VII. 20.)

Mikor megunta már a szél zúgását,
zördülő erdőn az orgonaszót,
az ember akkor emelte fel kőbaltáját
kidönteni sorban az erdő fáját,
és fenn már mindenüvé elhatolt.
S akkor a felriasztott nagy Istenség
elhagyta dómját, megcsonkított berkeit,
s hova még akkor ember nem talált,
le a mélységbe szállt.
Ott épített egy második világot,
kriptaszerűen csendes templomot,
hova nem lopóznak le fenti álmok.
Évezredek letűntek, tovaszálltak
és az istenség egyre alkotott.
Nem hatolt le hozzá földi lárma,
s a földi színek nem értek oda.
ember azt a kriptát sohase látta,
mégis ott teljesült be minden álma:
megannyi kőből felépült csoda.
És ő, ki minden rejtett titkot
fel a mélységből a magasba hoz,
kit az ismeretlenség csábja hívott
oda, hol titkok kürtje riadoz,
leszállt a mélybe. S ím: a templom csendjét

pöröly súlyos csapása verte fel,
és a szent dómot kis közhellyé tették,
és legelővé az istenek berkét
mit éhes csorda mohón leleget.

A tátott szemű bámész sokaságra
ridegen néz a büszke sziklavár:

Szólj, mit keres itt? Menj a napvilágra
ahol az élet kéje s átka vár.

Mert megéred: amivel a jövőt, múltat
kutatsz, s amely fényes napba mered:
lelked riasztó ámulásba fullad,
s csodától vakul meg sötét szemed!

- Jár az ember a szikla-édenkertbe,
s ránehezül a csodák sziklaterhe.

Színeket látott, miket sohsem látott,
egy a fentnél csodásabb világot,
melyeket felépítettek ezredévek.

A szeme bámul és az akja kérdez.

Talán egykor, amikor az Olymp berkét
az új istennek tisztára separték,
a száműzöttek ide menekedtek
és a lelküket sziklába lehelték.

Lehet! Ezek a szörnyű óriások,
karcsú, büszke, ezerszínű gigászok,
talán sírkövek egy nagy temetőben
múltat hirdetni jelenben, jövőben!

Egy ezredévet hirdet minden réteg,

és mindenik csepp letűnt nemzedéket.

Fenn szánt az eke, gépek dübörögnek,

kiszívják minden életét a rögnek

és nappallá teszik a csendes éjjelt.

Itt mindig éj van, csak derengő fénnel

világítanak a színes sírkövek.

Nem jött még el a robotos tömeg,

hogy munkájával műhellyé tegye.

A dóm most szent még, orgonája a csend,

imádata nem betanult,

mint odafent,

a sírkövek közt alszik a múlt!